

Δεν είναι ατυχήματα, δεν έχουμε αυταπάτες, κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν εργάτες

Νεκρός κατέληξε εργάτης στην Αρίστη Ζαγορίου στις 27 του Μαΐου, ο οποίος καταπλακώθηκε από χώμα και πέτρες κατά τη διάρκεια εργασιών κατασκευής δικτύου αποχέτευσης. Την ίδια στιγμή τραυματισμένος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο κι ένας άλλος συνάδελφος του. Το εργοτάξιο ανήκει στη κοινοπραξία Εργοδυναμική Πατρών ΑΤΕ, με την Περιφέρεια Ηπείρου να είναι υπεύθυνη για την επίβλεψη των έργων. Ήδη από τη πρώτη στιγμή ο περιφερειάρχης Καχριμάνης, αποποιείται κάθε ευθύνη και μιλάει για διερεύνηση των αιτιών του δυστυχήματος, λέγοντας ότι ο εργάτης ήταν έμπειρος, υπονοώντας ξανά την ύπαρξη ανθρώπινου λάθους ενώ η εταιρία τηρεί σιγή ιχθύος για το πώς συνέβη. Κανένας λόγος δεν γίνεται φυσικά για τις εργοδοτικές ευθύνες, με το συνδικάτο των οικοδόμων να μιλά για παντελή έλλειψη μέτρων προστασίας των εργαζομένων. Για εμάς είναι ξεκάθαρο πως δεν αποτελεί κάποιο μεμονωμένο εργατικό “ατύχημα”.

Ατύχημα, μια έννοια τόσο δημοφιλής στα χείλη του κράτος, των αφεντικών αλλά και των μίντια. Μια έννοια έντονα φορτισμένη με το τυχαίο, τη λάθος στιγμή και το μοιραίο. Ταυτόχρονα μια έννοια που μας προκαλεί θυμό, όταν την ακούμε να περιγράφει καθημερινές δολοφονίες εργατών και εργατριών. Μια ακόμη προσπάθεια συγκάλυψης των ευθυνών που βαραίνουν τα αφεντικά. Το 2023 σημειώθηκαν 161 θάνατοι ενώ ήδη από τις αρχές του 2024 έχουν σημειωθεί 32 εργατικές δολοφονίες και εκατοντάδες τραυματισμοί εν ώρα εργασίας, με πολλούς να μην δηλώνονται ως τέτοιοι και να κρύβονται με απειλές από την εργοδοσία. Οι εργασιακοί χώροι όπου γίνονται ποικίλων, από το δρόμο και την οικοδομή, μέχρι το σούπερ μάρκετ και τα εργοστάσια.

Γίνεται ανέλπιστη προσπάθεια να μας πείσουν πως προκλήθηκαν από κάποια τραγική στιγμή και αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά, μα είναι προφανές πως είναι αποτέλεσμα της εργασιακής πραγματικότητας που βιώνουμε. Ποια είναι αυτή; Υπερεντατικές συνθήκες εργασίας και ελαστικά ωράρια, πολλές φορές κάτω από ακραίες θερμοκρασίες, υπασφάλιση ή καθόλου ασφάλιση και έλλειψη μέσων και μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς έχουν ως αποτέλεσμα τον θάνατο των ανθρώπων της τάξης μας. Η πραγματικότητα αυτή μας δείχνει πόσο αναλώσιμους/-ες μας θεωρεί κράτος και κεφάλαιο. Το γεγονός πως για εκείνα η ζωή μας δε έχει καμία αξία το έχουν αποδείξει τόσο με τις δολοφονίες των Τεμπών, το ναυάγιο της Πύλου, τη διαχείριση των πυρκαγιών και των πλημμυρών, όσο και με τα καθημερινά εργατικά ατυχήματα. Για το κεφάλαιο μόνη του ανησυχία είναι να αυξάνει τα κέρδη του, εκμεταλλευόμενο συνεχώς την εργατική μας δύναμη, την οποία επιδιώκει να υποτιμά όλο και περισσότερο και δεν πρόκειται να δώσει τίποτε για να φροντίσει να είμαστε ασφαλείς στα κάτεργα του.

Όσον αφορά την ανάδειξη των εργατικών “ατυχημάτων” από τα μίντια φαίνεται να υπάρχει μια ιεράρχηση των ζώων και της σημασίας τους. Αν είσαι μπάτσος και κάνεις δεύτερη δουλειά για να τα βγάλεις, όπως συνέβη το προηγούμενο διάστημα στον Πειραιά και πεθάνεις εν ώρα εργασίας με το καταπλάκωμα ενός τοίχου, τότε η ζωή σου μετράει. Υπήρξαν ευθύνες και συλλήψεις υπόπτων, ψάχνουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη το εργατικό δυστύχημα, ενώ γίνεται λόγος από τα μέσα ότι πρέπει να υπάρξει μέριμνα από το κράτος για τους αστυνομικούς ώστε να μη χρειάζεται να κάνουν δύο δουλειές και να κινδυνεύουν. Το “λειτουργήμα” της καταστολής των κοινωνικών και ταξικών αγώνων είναι ανώτερο από τις ζωές των απλών εργατών και εργατριών που σκοτώνονται στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους.

Την ίδια στιγμή που η τάξη μας δέχεται μια τεράστια επίθεση με τη συνεχή άνοδο των τιμών των προϊόντων καθώς και της ενέργειας και ενώ οι μισθοί μας βρίσκονται στα τάρταρα, το κράτος έρχεται να δώσει άλλη μια χείρα βοήθειας στο κεφάλαιο, ψηφίζοντας το νόμο Χατζηδάκη-Γεωργιάδη. Δουλειά δίχως αύριο, μόνιμα διαθέσιμος/-η στις ανάγκες της επιχείρησης, χωρίς να ξέρεις πότε και πόσο θα δουλεύεις και κατ’ επέκταση τι μισθό θα παίρνεις. Καθιέρωση της 6ημερης εργασίας σε όλο και περισσότερους κλάδους και το θωρο να αποτελεί μια μακρινή ανάμνηση. Και αν πας να αντιδράσεις για όλα τα παραπάνω έχει προβλέψει την ποινικοποίηση της

συνδικαλιστικής δράσης, μέσω του ηλεκτρονικού φακελώματος των σωματείων και των ηλεκτρονικών ψηφοφοριών για κήρυξη απεργίας αλλά και μέσω βαριών προστίμων για παρακώληση λειτουργίας της επιχείρησης εν μέσω απεργίας. Και μέσα σε όλα αυτά με υπομονή και κυρίως τύχη, να μη πάθεις τίποτε στη δουλειά, να δουλεύεις μέχρι τα 74, μια και όλο και αυξάνεται ο χρόνος συνταξιοδότησης.

Αν ακόμη πιστεύεις πως τα εργατικά “ατυχήματα” γίνονται λόγω κακής στιγμής, κάνε κανένα ευχέλαιο και ήλπιζε να μη σου συμβεί τίποτε καθώς δουλεύεις. Αν από την άλλη δε θες να αφήνεις πια τη ζωή σου στη “τύχη” και καταλαβαίνεις ότι ο θάνατος τόσων ανθρώπων της τάξης μας επήλθε από τις συνειδητές ελλείψεις των αφεντικών σε μέσα προστασίας αλλά και του κράτους σε ελέγχους, δεν υπάρχουν και πολλοί δρόμοι, πέρα από την οργάνωση σε χώρους δουλειάς και σωματεία, απέναντι σε λογικές “θα βγάλουν οι άλλοι το φίδι από την τρύπα” ή δε θα συμβεί κάτι σε μένα. Από τα εργοτάξια και τα εργοστάσια μέχρι την εστίαση και κάθε μαγαζί του εμπορίου, να δημιουργήσουμε συλλογικά και ανιεραρχικά τους όρους να μην υπάρξει άλλη νεκρή εργάτρια/-της.

Μικροφωνική Δευτέρα 3 Ιουνίου στις 18:00 στο Κουρμανιό

Αναρχική ομάδα A Batalha

abatalha@espiv.net

abatalha.espivblogs.net